

„Éljetek méltón ahhoz az elhíváshoz, amellyel elhívattatok...” Ef 4,1-6

Két imahetet határol gyülekezetünkben ez a mai vasárnap, a héten már három estén át lehettünk együtt a protestáns felekezetekkel, a mai napon pedig indul az Ökumenikus imahét sorozata. Jó ránézni ilyenkor egymásra, közös identitásunkra. Hiszen a közös pontokat legbelül, legmélyebben, egészen Krisztusig visszanyúlva tudjuk tapintani. Saját küldetésünkre is bátorítóan hat, látva azt, hogy nem csak mi haladunk ezen az úton, hanem a testvéreink is. Igaz ez a gyülekezeti közösségben, de éppúgy a keresztyén felekezetek szerteágazó családjában is.

Az Efézusi levél idézett verseiben az induló hét üzenetét találjuk, ha napról napra be tudunk kapcsolódni, akkor biztosan gazdagítóbba lesz számunkra, most az első versnél, azon belül is egyetlen szónál szeretnék megállni, amiben hiszem, taníthat bennünket az Úr. Ez a szó az elhívás. Önmagában az utunknak a kezdetére vezet vissza bennünket, amikor az elhívásról gondolkozunk, hiszen azért indulunk el, mert hallottunk egy hívást. Ez lehetett egy külső hang: egy barát, rokon, ismerős, akit hallva úgy láttuk, hogy itt a helyünk, hogy keresnünk kell Isten jelenlétét. De lehetett egy belső hang is, talán a lelkiismeret, talán egy korábban elásott gondolat, ami egyszer csak felbukkant, ami Istenhez hívott.

Valahol mindez a mi lelki utunk kezdeteihez vezet vissza. A kezdethez, ami lehet számunkra igazodási pont, ahová jó visszatérni, ami emlékeztet. Igaz ez a mi személyes hitünkre, de az Isten népe története is azt mutatja, hogy bizony jó közösségként is figyelniünk a minket elhívó eredeti hangra. Pál erre hívja az általa jól ismert és szeretett efézusi közösséget. Emlékezteti őket erre a régi hangra. Arra, amivel elindultak Isten követésében. Az elhívás jellegéből fakadóan tette indító, mozgásba hozó hang. Aktivításra sarkall. Isten az övéit nem passzív létre hívja. Nem azt mondja, hogy most már a helyeden vagy, bejutottál az örök nyugalomba, most már elengedheted magad. Nem. Tened kell, indulnod kell. Feladatod van. Az elhívás lényegében követésre szól, Jézus követésére.

Isten népének ma is feladata van. Nem díszként, vagy egyfajta statisztaként használ bennünket az Úr, hogy kirak bennünket ide egymás mellé, hogy így milyen szépek vagyunk, bár abban egyértelműen gyönyörködik, hogyha az ő népe szívből magasztalja őt, és együtt is kifejezi hozzá tartozását. De tudjuk, érezzük, hogy ennél többről van itt szó. Az elhívással szoros összefüggésben beszélhetünk küldetésünkről: a kettő egymáshoz kapcsolódik. Isten azért szólít meg, azért hív el, hogy feladattal bízjon meg. Mi volt ez számodra egykor, amikor először szólt hozzád? És mi ez ma számodra, ennek a gyülekezetnek a tagjaként?

Az Ige szavából ma az elhívás mellé egyetlen jelzőt hadd tegyek, ez a krisztusi. Pál arra hívja fel a gyülekezet figyelmét, hogy maradjanak méltók. Éljenek méltón az elhívásukhoz. S hogyan? A felebarát szeretetében, a békességben és a Lélekben való közösségben mutatkozik meg. Ezek a jellemvonások visszavezetnek az Úr Jézusról szóló evangéliumra, amelyet Pál is hirdetett. Jézus vonásai rajzolódnak ki a hozzá tartozók életén. Erre kaptunk elhívást, hogy ő látszódjon meg rajtunk. Ez a legfőbb cél a keresztyén életben. Igaz kell legyen ez egyen-egyenként is, úgy a gyülekezetben, mint minden egyes felekezetben, az egész egyházon, melyet Krisztus testének tekintünk, mely láthatóvá teszi őt ebben a világban. Tudjátok, mindebben kényelmes azt gondolni, hogy a nagy egész a mi esendőségünket, a mi nem egészen krisztusi tulajdonságainkat könnyen elfedi. De azt kell hogy lássuk, amilyenek mi vagyunk, olyan az egyház. Olyan a gyülekezet. Ha a mi életünk Krisztusra mutat, a közösségünk is. Ha a mi szívünk türelmes, alázatos, békétűrő, ha bennünk jelen van a Lélek munkája, akkor lesz ott családban, a gyülekezetben, akkor lesz jelen a nagy egészben is. Erre kaptunk elhívást az Úrtól. Ámen

HIRDETÉSEK

1. Alkalmak

A héten tartjuk evangélikus és római katolikus testvéreinkkel az Ökumenikus Imahét alkalmait. Kedden Gyúrói a református gyülekezeti házban, szerdán a martonvásári katolikus templomban, csütörtökön pedig Tordason az evangélikus templomban lesznek az alkalmak. Az utolsó estét szeretetvendégséggel zárjuk. Vasárnap a szokott időben istentiszteletre hívunk.

2. Tájékoztatás presbiteri gyűlés határozatairól

Összeállítottuk és nyilvánosság elé tárjuk a gyülekezet egyháztagsági névsorát és a választók névjegyzékét. Február 1-ig várjuk az észrevételeket.

Az Egyházkerület két ajánlást tett a gyülekezetek felé, melyeket a presbitérium megfogadott és határozatban rögzített:

- az egyházközségek lelkipásztori fizetésének minimumát havi 200.000 Ft-ról 270.000 Ft-ra emelte, a beosztott lelkipásztori fizetés minimumát havi 150.000 Ft-ról 200.000 Ft-ra.

- az egyházfenntartói járulék mértékét a tagok mindenkori jövedelméhez igazítva kérjük, hogy mindenki saját jövedelmének legalább 1%-át szánja a gyülekezet fenntartására. (200.000 Ft-os havi jövedelem esetén havi 2.000 Ft-ot, 500.000 Ft esetén havi 5.000 Ft-ot; stb) Az összegeket lehet havi, negyedéves, s további tetszőleges bontásban fizetni. Éves szinten pedig minimum 25.000 Ft-ot határoztunk meg. Az átutaláshoz szükséges számlaszámok nem változtak:

Gyűró: 57800136-10002326-00000000

Martonvásár: 50420094-10009017-00000000

A martonvásári istentiszteleti felvételek [IDE KATTINTVA](#) érhetőek el.

Az Úr Jézus legyen gyülekezetünknek és életünknek őriző pásztora!